

med fång till svar: att ^{omb.} Konungen gjorde det af nödtvång,
jamt försäkrade sig vilja efter den dagen hålla heligt handen
öfver deras rättigheter; Hvarmed de måtte låta sig afspisa; ty
Konungen viste snart derefter huru uppriktigt han mente det
han lofvade, då han om Mårtensmajen lät uppbriaga ett
Lübiskt ^{omb.} Kopmanskepp och var själv ombord och besäg
varornas.

Äu hafva vi besett Skanör och Salterboda i sin
härlighet, tillväxt och mätliga tillstånd. Hädanefter bör,
ja dessa orter efter hand, lika som på ^{omb.} Trastans gång,
lita till förre ringa och mätlosa tillstånd. Sedan kriget
emellan Sverige och Danmark började brista ut, förstördes
des handel och vandel; de ständer omkring Skanör och
Salterboda miste nämligen sin välsignelse, och blefvo
sålides öfvergifna. Utaf danska och Lübiska Chronikerna
ses man, att år 1538, varade ingen Sitt i Skanör till de danska
landes största skada; i den senare meras höjelijer att orsaken
dertil varit, att de danska som nu började blifva vara,
se nyttan af ett länge försurnat arbete; vorder så förnämt,
nu, att de vilte ensam fånga och fatta Sitt. 1539 gick det
likaså, att ingen Sitt fångades. 1544 var atdeles intet
Sittfiska i Skanör, att en tunn Sitt köptas i Lübeck
13 m. Lübiskt, der hvar tillföring intet gällde mer än 3, 4,
eller högst 5 m. 1545 var också intet Sittfänge i Skanör,
att tunnans gällde i Lübeck 10 m.

Äu heligen jag det ut år 1549, som skull. Sitten vilja
taga ett kärligt afsked med Lübeckarna, som igenom der
ras utgård nu blifvit fling och formögnas. Regnman
berättar att detta år vid Mårstiden, kom så mycket Sitt
in i Trauen, att alla omkringande land fångade nog, jäson

Q